

Sygn. akt VI Ka 276/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Klara Łukaszevska

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013r.

sprawy **S. R.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 marca 2013r. sygn. akt II K 306/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. R. w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w pkt IV części dyspozytywnej,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżycielkę posiłkową E. S. i wymierza jej opłatę w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt VI Ka 276/12

UZASADNIENIE

S. R. oskarżony był o to, że:

w dniu 28 lutego 2011 roku w K. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) wyjechał nieprawidłowo, bez zachowania szczególnej ostrożności z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu i uderzył w prawidłowo jadący samochód marki C. o nr rejestracyjnym (...), wskutek czego kierująca tym pojazdem E. S. doznała obrażeń ciała w postaci uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, tj. o przestępstwo z art. 177§1kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 marca 2013r. (sygn. akt IIK 306/12):

I. uznał oskarżonego S. R. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż E. S. doznała obrażeń ciała w postaci skrzywienia kręgosłupa szyjnego z wystąpieniem następowego zespołu szyjnego korzeniowego co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157§1kk tj. czynu z art. 177§1kk i za to na podstawie art. 177§1kk przy zastosowaniu art. 58§3kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda,

II. na podstawie art. 69§1 i §2 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu S. R. kary grzywny warunkowo zawiesił ustalając na podstawie art. 70§1 pkt 2kk okres próby na 1 (jeden) rok,

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 588 zł netto oraz kwotę 135,24 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 723,24 zł brutto,

IV. na podstawie art. 627 kpk i art. 616§1 pkt 2 kpk zasądził od oskarżonego S. R. na rzecz E. S. kwotę 960 złotych,

V. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił w całości oskarżonego S. R. od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości – nie niekorzyść oskarżonego – apelacją wywiedzioną przez oskarżycielkę posiłkową E. S..

Skarżąca w apelacji zarzuciła „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu i wskazaniu w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, iż swym zachowaniem oskarżony spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, podczas gdy prawidłowa ocena tegoż zachowania z uwzględnieniem zgromadzonego materiału dowodowego i przy jego uzupełnieniu, o co wnioskował oskarżyciel posiłkowy (czego Sąd zaniechał) pozwoliłaby na przyjęcie, iż skutkiem naruszenia zasad w ruchu drogowym przez oskarżonego, pokrzywdzona doznała również uszkodzenia prawego braku, powodującego zmiany urazowe obróbka stawu ramiennego i skutkującego jego rekonstrukcją”.

Stawiając powyższy zarzut oskarżycielka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki posiłkowej jest niezasadna.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, które doprowadziło do słusznych ustaleń przesądzających o sprawstwie i winie oskarżonego S. R. w spowodowaniu wypadku drogowego, w którym pokrzywdzoną była prawidłowo jadąca samochodem E. S.. Okoliczności, w jakich doszło do wypadku ustalone zostały przez Sąd Rejonowy w sposób pewny i nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

Oskarżycielka posiłkowa nie zgodziła się natomiast z ustaleniem, iż w wyniku spowodowanego przez oskarżonego wypadku doznała „tylko” obrażeń ciała w postaci uszkodzenia kręgosłupa szyjnego z wystąpieniem następowego zespołu szyjnego korzeniowego a nie również uszkodzenia prawego braku.

Oskarżycielka zakwestionowała w apelacji słuszność dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodu z opinii biegłych lekarzy specjalistów (...) w K., twierdząc, iż z analizowanej dokumentacji Poradni Neurologicznej (w której leczyla się E. S.) biegli „nie wyciągnęli właściwych wniosków”, nie odnieśli się do wszystkich badań neurologicznych, nadto nie zapoznali się z historią choroby sporządzonej przez lekarza ortopedę, co do której stwierdzili, że jest „mało czytelna i nie zawiera poza jednozdaniowymi wpisami o bólach barku informacji o ich charakterze i lokalizacji”.

Zdaniem skarżącej wskazane przezeń wady opinii „nie upoważniały Sądu Rejonowego do uznania jej za rzeczową, a jej wniosków za logiczne i precyzyjne”.

Twierdzenie powyższe nie jest zasadne.

Rozpoznający przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy spełnił – dokonując oceny przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów – wymogi oceny swobodnej. Dokonana, zrelacjonowana w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodu z opinii zespołu biegłych (...) w K. nie wykazuje błędów faktycznych, nie zwiera błędów w rozumowaniu i wnioskowaniu, zasadnie Sąd Rejonowy opinię tę ocenił, jako pełną i rzeczową.

Przekonująco Sąd Rejonowy uzasadnił dlaczego za podstawę ustaleń o rodzaju obrażeń doznanych przez E. S. przyjął zespołową opinię biegłych sporządzoną w toku postępowania sądowego. Z bardzo szczegółowej opinii tychże biegłych, różnych specjalności, wydanej po przeanalizowaniu całości dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia E. S., po przeprowadzonych bezpośrednio przez biegłych jej badaniach, nie sposób wywodzić – jak twierdzi oskarżycielka posiłkowa – iż ostateczne wnioski tychże biegłych były wynikiem pominięcia „części badań neurologicznych i nie zapoznania się z historią choroby lekarza ortopedy uznanej za mało czytelną”.

W obszernej części sprawozdawczej opinii biegli lekarze stwierdzili, iż zapoznali się z aktami sprawy, z okolicznościami, w jakich doszło do wypadku w dniu 28.II.2011r., a następnie - chronologicznie – ze zgłaszanymi przez pokrzywdzoną dolegliwościami, wizytami w poradniach, pobytami w szpitalu. W szczególności (ze wskazaniem poszczególnych kart w aktach i dat przeprowadzonych badań) biegli wskazali dokumenty medyczne, analiza których wykorzystana została do sporządzenia opinii.

Wbrew zarzutowi apelacji biegli lekarze zapoznali się z całością dokumentacji medycznej prowadzonej wobec E. S. w Poradni Neurologicznej, nie pominieli – jak zarzuca skarżąca – badań przeprowadzonych w poszczególnych, wymienionych w apelacji dniach. Powyższe wynika wprost z treści s. 8, 9 i 10 opinii.

Z faktu, iż wnioski biegłych nie są zgodne z subiektywnymi przekonaniem pokrzywdzonej nie wynika, że opinia biegłych jest – jak zarzuca skarżąca - wadliwa, nierzetelna, z dokumentacji neurologicznej biegli nie wyciągnęli właściwych wniosków.

Nie jest prawdziwe twierdzenie zawarte w apelacji, że biegli nie zapoznali się z „historią choroby lekarza ortopedy”.

Biegli zapoznali się z historią choroby E. S. sporządzoną przez lekarza ortopedę - traumatologa K. K., która , jak stwierdzili „nie zawiera poza jednozdaniowymi wpisami o bólach barku informacji o ich charakterze i lokalizacji”.

Dokumentacja ta sporządzona została rzeczywiście mało czytelnym pismem ręcznym – na co wskazali biegli – jednakże nie jest niemożliwa do odczytania, zwłaszcza przez lekarzy znających terminologię medyczną, nazwy leków. Niezasadnie zatem oskarżycielka posiłkowa zarzuciła w apelacji, że „rzetelność biegłych i odpowiedzialność sąd wynikająca obliżowała biegłych do poinformowania sądu o owej nieczytelności dokumentacji w celu jej przepisania przez lekarza, bądź też przesłuchania tego lekarza ortopedy”.

Rzetelność i odpowiedzialność biegłych - czterech lekarzy specjalistów - (...) w K. wynika wprost ze sposobu, w jakim biegli przeprowadzili czynności, ze sposobu przytoczenia wynikających ze stwierdzonych okoliczności argumentów uzasadniających ostateczne (wspólne) wnioski końcowe opinii.

Jak już wyżej wskazano, Sąd Rejonowy nie przekroczył granic oceny swobodnej uznając za wartościowy dowód zespołową pisemną opinię biegłych lekarzy, słuszności tej oceny w żadnym razie nie były w stanie podważyć argumenty zawarte w apelacji oskarżycielki posiłkowej, w których eksponuje wyłącznie własne przekonania o nierzetelności tejże opinii.

W kompleksowej opinii wydanej po zapoznaniu się z okolicznościami, w jakich doszło do wypadku, z całością dokumentacji medycznej obrazującej stan zdrowia i przebieg leczenia E. S., po dwukrotnym bezpośrednim

przeprowadzeniu badań pokrzywdzonej, biegli odnieśli się do istotnych okoliczności odpowiadając w konkretny sposób na pytania główne zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego.

Skoro zawarte w opinii wnioski są stanowcze i jednoznaczne, to brak jest podstaw do uznania słuszności twierdzenia oskarżycielki posiłkowej, że biegli ci „winni dokonać ponownej, rzetelnej i kompleksowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów” a tym samym do zaakceptowania wniosku apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy rozstrzygając w przedmiotowej sprawie przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe; sposób, w jaki przeanalizował przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody czyni ich ocenę rzetelną a wyniki z tak dokonanej oceny ustalenia faktyczne prawidłowymi.

Prawidłową jest również przyjęta w wyroku Sądu I instancji kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu, brak podstaw do zakwestionowania rodzaju i wymiaru wymierzonej oskarżonemu S. R. kary.

Apelacja wniesiona przez oskarżycielkę posiłkową na niekorzyść oskarżonego wywołała ten skutek, iż Sąd Okręgowy zmienił (na korzyść oskarżonego) zaskarżony wyrok uchylając orzeczenie zawarte w pkt IV części dyspozytywnej o zasądzeniu – na podstawie art. 627 kpk i art. 616§1 pkt 2 kpk – od oskarżonego na rzecz E. S. kwoty 960 złotych.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku brak jakiegokolwiek uzasadnienia tak wydanego orzeczenia. Wyłącznie z zapisu „Protokołu rozprawy głównej” z dnia 6.III.2013r. (k. 390) wynika, iż oskarżycielka posiłkowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów, „jaki poniosła w związku z koniecznością dojazdu do K. tj. 480 zł za jeden przejazd, tj. w sumie 960 złotych”. Sąd Rejonowy nie ustalił, z jakiego środka komunikacji korzystała oskarżycielka jadąc do K. (wezwana przez biegłych?), jaka jest odległość z jej miejsca zamieszkania do K..

Orzeczenie zawarte w pkt IV części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego sprzeczne jest z orzeczeniem zawartym w pkt V, mocą którego oskarżony S. R. zwolniony został **w całości** od kosztów sądowych, którymi obciążony został Skarb Państwa.

Ewidentna sprzeczność we wskazanych rozstrzygnięciach (pkt IV i V części dyspozytywnej) obligowała sąd odwoławczy do uchylenia orzeczenia zawartego w pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

uk.